

Calvar.

MoiseiLarisa

Întunecată-mi e mintea,
Încăperea de asemenea,
Inima-mi plânge de milă,
Soarta nu-mi mai face față.

Scriu rânduri cu sufletul pe rug,
Afundându-mă profund în mine,
Eu fiind un simplu om într-un mormânt,
Mormânt fiindu-mi propria lume.

Închid ochii și visez,
Mă bântuie un trist coșmar,
Se făcea că-s fericită,
Ce chin, n-aș putea scăpa de un așa calvar.

Cu lacrimi în suflet aștern aste cuvinte,
Ochii mi-s sătui de plâns,
Sătui de trăit, de suferit
Au ales să moară cu tot cu mine.